

Danske reformationssalmer

MELODIER OG TEKSTER 1529-1573

Christian 3.s danske Bibel

Visd 19

768

| XIX.

MEn vreden offuerfalt de Wgudelige / vden barmhiertighed indtil enden. Thi hand viste vel før / huad de skulde gøre i fremtiden / som vaar / Der de haffde budet dem at drage bort / oc der til met ladet flitelige ledsage dem / at de skulde angre det / oc iage effter dem. Thi at den stund der de end sørgede / oc græde hoss de Dødis graffuer / da fulde de paa it andet daarligt opsæt / at de vilde forfølge dem / som de bortflyde / huilcke de haffde dog vdstøt met formanelse. Men det maatte saa gaa til / at de skulde komme til saadant endeligt / som de haffde fortient / oc de maatte forglemme / huad som dem vaar vederfaret / Paa det at Straffen / som end nu vaar tilbage / skulde komme fuldkommelige offuer dem / Oc at dit Folck skulde ferdig en vnderlig Reyse / Men hine skulde finde en ny skicktil Døden.

Thi at det gantske Creatur / som haffde sin egen art / omskifte sig igen / effter dine Bud / som det tien / Paa det at dine Børn skulde bliffue beuarede vden skade. Der vaar Skyen oc offuerskuggede Leyren / Der som før stod Vand / saa mand tiurt land komme frem / Der bleff en vey aff det Røde haff vden forhindrelse / oc en grøn marck aff de mechtige Floder / Gennem huilcken alt Folcket gick / som bleff beskermet vnder din Haand / som saae saadanne forundrelige Vnderlige ting / oc de ginge som Heste i Gresgong / oc sprunge som Lam / oc loffuede dig HERRE / som dem haffde frelst. Thi at de tenckte end nu der paa / huorledis det gick i deris elendighed / Huorledis iorden førde Fluer frem / i de fødte Diurs sted / oc Vandet gaff mangfoldige Taadzer / i fiskenis sted. Men der effter saa de oc en ny art nye Fula / der de bleffue lysne / oc

sied. Men det emet saae de oc en ny art paa Fuie / det de dienne lystne / oc
bade om nydelig Mad / Thi der komme Vacteler til dem aff Haffuit / at styre
deris lyst.

Der kom oc straff offuer syndere / ved Tegen / som skede met mectige liunet / thi
det vaar ret / at de lede saadant for deris ondskaft skyld / effterdi de haffde faret
ilde met Gesterne. Nogle anammede dem icke / som komme / oc viste icke huort
de skulde hen. Men nogle tuingde Gesterne til treldom / som haffde gjort dem
gaat (oc icke det alene / men der skal end oc komme en anden tilsyn offuer dem
/ for de fore saa ilde met de Fremmede) Men nogle / som haffde anammet dem
met glæde / oc vnt dem Stadzræt met sig / plagede dem met stor pine. Men de
bleffue oc slagne met blindhed (Lige som hine faar den Retferdigis Dør) oc
offuerfaldne met saa tyck mørck / at huer lete effter gangen til sin Dør.

Elementerne ginge gennem huer andre / lige som strengene klinge iblant huer
andre paa en Psaltere / oc lyde dog tilsammen / som mand vel seer saadant der
paa / Thi det som pleyde vere paa Landet / det vaar i Vandet / oc det som plyde
at vere i Vandet / gick paa Landet. Jlden vaar mectig i Vandet / offuer sin krafft /
oc Vandet forglemde sin krafft til at vdslycke. Tuert emod da forterede Luen
icke de dødelige Diurs kød / som ginge der iblant / oc hand smelte icke den
wdødelige Mad / som smeltis dog lettelige / som en iss. HERRE / du haffuer
herligt gjort oc æret dit Folck alle vegne / oc du haffuer icke foractet dem / Men
altid gjort dem bistand / oc paa alle Stæder.

Ende paa Vishedens  Bog.